

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Cuvântul credinței
strămoșești

Cartile Noului Testament ne învață apoi că nimeni nu trebuie să-și întemeieze viața pe dorința de aur, argint și pietre scumpe (I Corinteni 3,12), căci credința este „mult mai scumpă decât aurul cel pieritor” (I Petru I, 7), nici să-și năpăstuiască semenul gândindu-se doar la sine și la satisfacerea poftei proprii. Frumoase adevăruri de viață și frumoase învățături! Ne cuprinde însă simțământul unei mahniri adânci când ne gândim la felul cum au fost ele nesocotite de însăși noi creștinii. Pe cât de mare a fost dorul după veacul de aur, tot pe atât a crescut goana după aur, de parcă fericirea ar consta numai în dobândirea de averi (cf. Iov 31, 24).

✝ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

ȚIGANII ROMÂNI ÎMPOTRIVA HULIGANILOR ENGLEZI

De câteva săptămâni presa britanică și liderii conservatori tună și fulgeră când vine vorba de liberalizării forței de muncă și ridicarea vizelor pentru românii care vor să ajungă în perfidul Albion.

În acest sens, românii sunt I prezentați ca o masă com-Apactă de țigani flămânzi și jegosi. Dar de ce sunt speriați britanicii? Din două motive: nu au programe de dezvoltare bazate pe importul forței de muncă decât în câteva domenii, cum ar fi I.T., sistemul sanitar sau servicii ce implică o înaltă calificare, iar în al doilea rând, englezii au fost reticenți întotdeauna față de prezența alogeniilor, chiar și a celor veniți din propriile lor colonii. Practic, pe britanici îi înspăimântă numărul

mare de țigani din România, deși tot ei u compătimesc demagogic când vine vorba de „persecuțiile și discriminările rasiale” la care au fost supuși din perioada regimului Antonescu și până în prezent. Perfidul Albion pare acum o cetate asediată de românii îngrămădiți în coviltire, gata să distrugă civilizația apuseană și să pună coroana într-o situație cum nu s-a mai întâmplat de la atacurile hitleriste încoace. Că în România trăiesc destui țigani care se dedau la fapte antisociale, reprezentând 50 la sută din rata anuală a infracționalității, este un adevăr incontestabil. Ei ne creează nu puține greutăți și ne strică imaginea peste hotare. Dar nu-i putem strânge de gât când ne bagă mâinile în buzunare, și nu-i putem goni când

CONSTATAREA
Lunii

Oamenii politici români
pot fii și porci atunci când
urmăresc țeluri înalte.

Octavian Paler

cerșesc în metrouri, nu-i putem steriliza ca pe câinii vagabonzi ori închide în rezervații. Tocmai de aceea, cei ce se agață de această imagine negativă, pentru a trezi oprobiul și scârba Occidentului față de integrarea României în Uniunea Europeană, dovedesc o intoleranță

Alexandru PĂCURARU

Un mare poet uitat

Munții

Mihu DRAGOMIR (1919-1964)

Din nou, stăpîn al firii, spre tronu-ni de granit
mă urc, sfidînd furtuna ce mi s-aruncă-n cale.
Din sîngele ce curge din nori în asfințit
vreau să-mi culeg rubinul, în chiot de chimvale

Încununați cu geruri, privesc în gol și tac,
ursuzi de parcă-ntruna le plouă și le tună.
Doar Oltul și fărtații ce le-mai vin de hac
fierestruindu-și cale alături de genună.

Când mi-au lipsit ostașii, am recrutat păduri
și, nembrăcate-n zale, au stat în rînd cu mine,
au chiuit de luptă din mii și mii de guri
și-au fulgerat cu sete oștirile străine.

Pletoși, tăcuți sunt munții, și încăpățânați,
înfipti cu rădăcina de silex în străfunduri.
Sătui de-atîta umbră prin codrii-ntunecați
se mai întind la soare, cu apele, pe prunduri.

Și totuși eu în munte la mine-acasă-am fost.
De mult și până-acum avem același sânge.
El m-a gonit, și-n sânu-i aflat-am adăpost
un nimb de foc alături de amândoi ne strînge.

Mi-am cățarat pe piscuri, cu vulturii cetăți,
scobind altare-n stîncă prin hău și colcantaur,
din cremene-am scos idoli și vîrfuri de săgeți,
și-am tors, ca raza lunii, grăuntele de aur.

ÎNSEMNĂRI ÎN TOAMNĂ

Noiembrie, luna în care vinul stă sub semnul mirării. Lună în care, însoțit de jurnaliști de la „Foaia Săcălazului”, de primarul Ilie Todașcă, omul pentru care cuvântul muncă e înscris în catalogul educației sale pe-o foaie de aur, de precuvinciosul părinte Toma al Săcălazului, la Toracu-Mare. La Toracu-Mare în Serbia. În Serbia, inima glorioasei Iugoslavii, care nu va înceta să bată niciodată. „Dracul să-l ia pe cel ce calcă pe inimă de sârb”.

Serbia este singura țară care a cunoscut al treilea Război Mondial. A fost pentru prima dată în istoria Europei, când o țară mândră-flică a ei – a fost atacată de pretutindeni și apărată doar de fiii ei. Până și vecinii români conduși de niște tembeli, s-au înscris atunci pe pomelnicul dușmanilor ei. Dar sârbii au ieșit mai demni din oroarea războiului decât presupușii ei învingători. Iată de ce Karadjici nu poate fi prins decât în naivitatea de celuloid a celor de la Hoolywood. Glorios neam, mândrii fii.

Pavel Filip, prietenul meu Pavel Filip – scriitorul, poetul și istoricul,

*Aceasta-i banca solitară
Din noaptea tainică de mai... ?*

aflând de vizita mea, îmi trimite rugămintea de-al vizita acasă. Pe vremuri când românii Iugoslaviei făceau

Vasile TODI
(continuare în pag. a 2-a)

Multă lume se întreabă și încearcă să descopere, ce putere conduce

IERARHIA CONSPIRAȚIILOR

Se vehiculează societăți secrete faimoase ca: Royal Institut for International “Affairs (R.I.I.A.), Council on Foreign Relation (C.F.R.), Bilderberger-urile, Trilateralele, Rozacruțialismul, etc... și toate anexele lor. Acestea pe lângă altele mai puțin cunoscute dar virulente mai ales după 1969 ca: Ordinul Sfântului Ioan din Ierusalim, Clubul de la Roma, Fondul Marshall din Germania, Fundația Cini, Masa Rotundă, Fabianistii, Nobilimea Neagră Venețiană, Societatea Mont Pelerin, Cluburile Hellfire și multe altele, care sunt în fapt brațul mai lung ale celor dintâi, teletranspun în practică ideile și politicile, cele ce găsesc modalitățile de a pune în practică directivele și ordinele acestora. Toate aceste organizații sunt conduse și organizate de Comitetul celor 300. Guvernul paralel secret la nivel superior nu acționează din umbră din canale subterane secrete ci este plasat în văzul tuturor la Casa Albă, în Congres, la

Dr. ec. Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XIII
Nr. 11 (153)

NOIEMBRIE
BRUMAR

ADRESA INTERNET
<http://www.magazinmr.uv.ro>
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2006

IERARHIA CONSPIRAȚIILOR

(urmare din pag. 1)

numărul 10 din Downing Street și în Camerele Parlamentelor. Acești oameni sunt slujbașii Guvernului Unic al Lumii în Noua Ordine Mondială. Cine nu-și amintește de Henry Kissinger, promotorul la nivel mondial al Drepturilor Omului în perioada Charter, ce a răvășit câteva decenii lumea comunistă și nu doar atât și rolul acestuia decisiv în politica mondială din acea perioadă.

Rolul important a lui Olaf Palme, nobil suedez deasemenea membru în Comitetul celor 300, în transferul tehnologiei peste vămile SUA în restul lumii, a avut un rol cheie în conflictul Teheran-Whashington (criza ostaticilor).

Nu vrem să reiterăm motivele intervenției ultime a trupelor SUA în Irak și veridicitatea motivelor invocate pentru acesta și nici de măcelurile ordonate în timpul "războiului", sau despre modul în care a fost aplicată Convenția de la Geneva în acest conflict, ci doar să ne putem explica motivele pentru care continuă valul de explozii sinucigașe cu sute de mii de victime umane și cine mai e de vină?! - petrolul irakian, șiiții și suniții, sau iluminării din C.F.R. și Trilaterale care-i manevrează?! Cităm din afirmațiile profetului Hosea, din Biblia creștină „Poporul meu piere din lipsă de cunoaștere”. Poate că scopul iluminărilor este de a înlocui

Constituția S.U.A. cu ideile lor din Guvernul Unic Mondial al Noii Ordini Mondiale.

Se pare că două dintre primele ținte ale Comitetului au fost Italia regretatului Aldo Moro și Pakistanul lui Ziaul Hag. În câțiva ani ambii conducători au fost eliminați, primul din Brigăzile Roșii, iar al doilea de o rachetă ELF (electricalon frequency), ce a făcut avionul acestuia să se prăbușească chiar dacă avea la bord (ca garanție în urma unor informații de la turci) câțiva consilieri americani, ce și-au pierdut de asemenea viața.

Dacă Lumea a Treia ar folosi resurse nucleare pentru producerea de energie electrică ieftină din abundență, aceste țări ar putea deveni tot mai independente și de aceea mișcarea „ecologistă” finanțată de Clubul de la Roma se opune acestor inițiative. Astfel, aceste țări ar rămâne la nivelul actual, depinzând în mare parte de „ajutoare externe” și ușor de manevrat.

Așa că țările Lumii a Treia, deși primesc puțini bani din resursele lor imense exploatate de Marile Monopoluri și aceștia ajung în buzunarele oligarhiilor de acolo și nu la cei săraci, care rămân tot mai adânc în mizerie și incultură.

ȚIGANII ROMÂNI ÎMPOTRIVA HULIGANILOR ENGLEZI

(urmare din pag. 1)

pe care, de altfel, o dezaproabă în cercurile politice internaționale, dar o aplică cu cinism când le sunt afectate confortul și tihna patriarhală. Nu întâmplător, de o vreme încoace presa britanică prezintă România ca pe un popor de țigani de care trebuie să stai cât mai departe. Când vorbesc despre Holocaust, bieții țigani sunt deplânși în tirade emoționante. Cum i-a trimis Ion Antonescu în lagăre de exterminare, cum le-a luat Ceaușescu salbele de aur, cum au fost batjocoriți de români, care sunt și ei un fel de țigani, dar nu țiganii aceia veri-

tabili din perioada Holocaustului, ci unii corciți mai târziu. Așa încât, când acești năpăstuiți veritabili bat la porțile Londrei, în speranța unui trai mai bun, aducând cu ei și obiceiurile infracționale de care nu se pot dezbăra, s-a terminat și cu toleranța, și cu umanismul comunitar și cu aportul civilizator al Occidentului. Situația trebuie prezentată în nunațe cat mai

sombre, înfricoșătoare, de așa manieră încât cititorii să înțeleagă că asupra lor planează un pericol grav, că țiganii români le vor lua locurile de muncă, iar țiganii veritabili le vor fura banii din buzunare. Se spune că Ambasada Marii Britanii din București a fost luată deja cu asalt de zeci de mii de români handicapați, tuberculoși,

tuberculoși, b u b o ș i , flămânzi și sălbatici care sunt pregătiți să transforme o r a ș e l e Albionului în Infern. Suntem, cu alte cuvinte, o bombă ecologică din perspectivă englezească. Oricum, au și ei destui

negri. Ce le mai trebuie o infuzie de sânge otrăvit? Cât îi privește pe supporterii lor huligani care devastează locurile prin care trec, lăsând în urma lor distrugerii barbare, înțelegeți că ei nu pot fi opriți să-și manifeste entuziasmul patriotic când ajung pe meleaguri străine, căci sunt doar niște animale simpatice și atât de plăcut mirositoare.

ÎNSEMNĂRI ÎN TOAMNĂ

(urmare din pag. 1)

negot pe la porțile României, Pavel Filip însera în bibliotecile Timișoarei. Așa a ajuns să scrie cea mai exhaustivă monografie a Toracului. Pavel Filip, un om cu suflet frumos ca ziua secerișului. De departe, și fără tăgadă, cea mai importantă personalitate ivită din pământul Toracului.

Îl vizitez însoțit de trei prieteni. La poarta gospodăriei, fratele de lângă tâmpla și inima mea, Pavel Filip, mă aștepta alături de Teodora. Fiica lui, ochii lui, viața sa. Frumoasă ca o icoană bizantină. Pe măsura din pridvor în soarele cald al toamnei, în păhărele-degetar, tremură mărgelele răchiciei. În curte miroase a foi de nuc și a pace. Să tot închini. Să te tot închini ...

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„E ceva în neregulă în România” Călin Popescu Tăriceanu, Prim Ministru

CUPLU COMIC-FANTEZIST

Tot mai vulgar se exprimă cuplul comic-fantezist M. Dinescu -C.T. Popescu. E de neimaginat cum pot fomiștii aștia bătrâni să stea numai cu rahatu-n gură. Zilele trecute, fostul poet din Slobozia titra mare, pe pagina I a așa-zisului Supliment „umoristic” al ziarului „Adevărul”, că „liberalii au căcat (!) steagii”.- pardon de expresie. La scurtă vreme, expresia scatologică e folosită și de Crocodilul Chelios, disperat că tirajele „Gândului” se prăbușesc, vertiginos, în groapa comună a falimentului: „Țambalagismul simfonic, colaborarea filarmonică dintre victime și călăi întru botezarea în căcat a României (!?) europene, iată marca autentic românească pe care UE va trebui s-o înregistreze alături de țuică și de telemea”. Vai, vai, ce rușine! Să asociez cuvintele sacre „botez” și „România” - de infectul cuvânt, pe care ne e silă să-l reproducem - iată „performanță” de care numai schizofrenicul jegos la suflet, ca acest C.T. Popescu, era capabil. Cum e posibil să scrie cineva, în România Mileniului, că țara asta, pentru care s-au sacrificat, de-a lungul atîtor generații, milioane de oameni, e botezată în scîrbă, cristelniță fiind probabil latrina? Uite că e posibil. Ar scrie vreun francez așa ceva, despre Patria lui? Sau un american, ori israelian? Firește că nu. A nu se uita că mîncătorul de rahat Popiescu e președintele Clubului Român de Presă, care are și un Consiliu de Onoare.

„România Mare”, nr. 851

UN CUPLU DE COȘMAR

Pot să zică răutăcioșii ce-or zice, emisiuni de divertisment mai reușite ca Dan Diaconescu nu reușește nimeni să facă. Păi, unde mai ai ocazia să vezi un scandal veritabil între vedete adevărate de televiziune, cum a fost cel de joi seara dintre Adriana și Silviu Prigoană? Unde mai poți s-o auzi pe ea strigând de acasă în receptor către cel de care va divorța a șasea oară (parcă), aflat în sufrageria OTV, la masă cu Diaconescu: „Prigoană, uită-te în ochii mei și spune-mi că nu mă mai iubesti!”. Iar Prigoana nu părea să aibă o problemă că nevastă-sa nu era în studio lângă el, căsca ochii la camera de luat vederi și-și imagina că se uita fix la cornea soției.

Interesant a fost și cum l-a provocat pe Prigoană să nu se fofileze în platou în pauza publicitară: „Prigoană, dacă ai cojonese (dar pe românește), nu pleci!”. Păi, mai bine decât ea, cine să-i cunoască punctele (e vorba de un eufemism, desigur) sensibile ale omului de afaceri? Iar Silviu a rămas, ca să demonstreze României Întregi, că are tot ce-i trebuie ca să fie bărbat.

„Ziarul”, nr. 897

CĂȚI CA EL

„Palmaresul lui Ivanciuc (potrivit propriilor declarații) * hot: «...În 1981 aveam de efectuat 6 condamnare la locul de muncă de 1 an și 2 luni, pentru participarea la un furt»; * sectant: «...am făcut parte dintr-o sectă indeo-creștină... nu eram fanatic, mergeam din reflex»; * turnător la Miliție: «La Miliție am semnat angajamentul prin '80». * militar la Securitate; «... făcusem armata ta Securitate... (în armată) am dat cam 20 de declarații în nouă luni... nu am fost forțat, nu am fost umilit, nu am fost amenințat...»; * anturajul: în furt au fost implicați 4 băieți, «din care unul a reușit să fugă din țară, altul a reușit să scape (de închisoare), altul și-a continuat cariera, a devenit contrabandist după Revoluție și a murit împușcat de rachete pe frontiera cu Ucraina... » * turnător de seară: «Ofițerul venea seara... Trecea pe lângă mine și eu mă duceam după 5 minute la el în birou și dădeam o turnătorie. M-a plătit. Într-un an am dat 20 și ceva de informări». * casă în centru: «În '93 locuiam vizavi de Consulatul american. Sub mine auzeam lucrînd aparatura de interceptare, care supraveghea Consulatul SUA». «Am devenit bun patrimonial al <Academiei Cațavencu>» «...La începutul lui iulie '95 s-a constituit o celulă de criză la nivelul <Academiei Cațavencu> (urmare a apariției dosarului său de turnător - n.n.) și s-a hotărît ca eu să fiu asumat de către <Academia Cațavencu>, cu tot trecutul meu, și am devenit bun patrimonial al <Academiei Cațavencu. Colegii mi-au făcut pavăza>».

„Azi”

NU ÎNVIE MORȚII, E-N ZADAR, COPILE

Reînvierea lumii interbelice despre care s-a inoculat poporului ideea că ar fi fost un model de democrație, e principala contribuție negativă a foștilor politicieni din trecut, treziți din adormeață de soarele 1B] Austerlitzului din decembrie 1989. Și doar Madgeanu însuși, scria, în 1918, într-o perioadă de tranziție - chiar așa o numea! - că; a gândi, cineva, o posibilă întoarcere a României la situația de cu 4 ani înainte, din 1914, e o aberație! Le-am zis asta. „aleșilor” de la “Omnia”. Colegii național-țărăniști-creștini și democrați au huiduit. Democrație! Ei nu știau că Virgil Madgearu a fost chiar secretar general al PNT! Partidul, recreat pe bază de fosile ideologice și sociale, s-a dovedit un grand faliment, chiar dacă a fost cinstit ca intenție și cu unii lideri bătrâni, de valoare.

Gh. Dumitrașcu
„Flacăra lui Adrian Păunescu”

A ÎNEBUNIT LUMEA

Un inginer timișorean vrea să pună pe picioare primul club destinat cuplurilor care vor să facă sex cu alți parteneri. Emil Guler susține că în Timișoara și Arad există deja o comunitate de swingeri din care fac parte medici, juriști, patroni etc. Să le fie de cap !(n.n.)

„Bănățeanul”, nr. 282

INTERPUȘI DE MESERIE

Dacă țara în care trăim nu ar fi atât de plină de interpuși de meserie, nivelul corupției ar fi mai mic și viața celor care muncesc cinstit, ar fi mai apropiată de normalitate.

Ovidiu Nahoi
„Evenimentul zilei”, nr. 4619

VORBE ARUNCATE-N VÂNT

Dacă ați știți cât de încântat este ministrul Sănătății cu taxa de viciu, v-ar apuca tristețea.

Călin Popescu Tăriceanu

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Cititorii ai revistei noastre ne-au rugat să republicăm interviul acordat de Înalț Prea Sfinția Sa dr. Nicolae Corneanu, Mitropolit al Banatului, directorului revistei noastre. O facem, cu convingerea că independenți fiind, putem fi și suntem în slujba cititorilor, și cu bucuria că în această lună Înalț Prea Sfințul Părinte Mitropolit își serbează ziua de naștere.

La mulți ani, Înalț Prea Sfinția Voastră!

Redacția

Înalț Prea Sfințe Părinte, de ce copiii noștri se botează la o vârstă la care ei nu își pot mărturisii opțiunea ?

Da, e adevărat că multe confesiuni creștine amână botezul tocmai pentru că atunci când intri în Biserică și te atașezi unei credințe e bine să cunoști credința și să o mărturisești, însă în convingerea noastră a aparținătorilor Bisericii Creștine, există această credință că încă de la naștere e bine ca orice făptură a lui Dumnezeu, orice om, să poată fi pus sub protecția harului dumnezeiesc.

Sigur, el nu poate mărturisi – un nou-născut – credința în Dumnezeu, dar lucrul acesta se face prin așa-zisii nași.

Ne aflăm în Postul Paștelui și pentru că „Domnul Iisus nu e din Fălțiceni”, permiteți-mi să vă amintesc cu respect, că Talmudul are o atitudine foarte netă față de plăcerile vieții, recunoscând că ceea ce Dumnezeu a creat pentru a bucura pe om este ceva bun în esența sa, motiv pentru care Talmudul nu numai că sfătuiește să se profite de aceasta, dar și condamnă pe acela care se abține ! În acest sens, vă întreb: postul nostru poate fi privit de acei care au dat lumii trei religii, ca un păcat ?

Nu cred că se poate pune problema unui păcat. Sigur, depinde foarte mult apoi de mentalitatea, de cultura, de civilizația, de mediul în care se naște și crește un om nou, însă credința în Dumnezeu este una și aceeași.

Dar această rigurozitate a postului, nu cumva mai îndepărtează pe unii credincioși de la Biserica Ortodoxă? Care credincioși, se duc spre secte, spre ... mă întreb ?

S-ar putea vorbi de o rigurozitate. Nu este important cum ținem postul, nu este important, să zic așa, ci cum ne manifestăm credința! Repet, din nou, aceasta depinde de cultură, de civilizația în care am crescut, însă credința în Dumnezeu este una și aceeași și ne naștem cu ea și depinde cum o dezvoltăm pe parcursul vieții noastre.

Înalț Prea Sfinția Voastră, dacă tot am ajuns la post, ce găsește îngăduință în ochii Domnului Dumnezeu, durata postului sau nevoița ?

Iertați-mă dacă voi spune că în credința noastră, a oricărui om, în credința noastră în Dumnezeu, nu e important postul sau alte practici religioase. Aceasta depinde, încă o dată spun, de cultura, de civilizația, de mediul în care ne-am născut și în care creștem. Importantă este credința în Dumnezeu !

Problema postului nu e o problemă esențială în ce privește credința în Dumnezeu, problema postului este o chestiune legată de mentalitatea și de mediul în care am crescut. Sunt credincioși care nu știu ce-i postul, a căror credință nu este legată de post. Problema postului pentru noi cei de astăzi e legată de credința noastră creștină, credință pe care ne-a adus-o mântuitorul Iisus Hristos, care a venit pe lume ca fiu al lui Dumnezeu atunci când Dumnezeu a socotit că e bine să intervină în viața umanității și să îi dea prilejul omului de a se apropia mai mult și mai eficace de Dumnezeu ! Pentru că problema postului o pune creștinismul, dar înainte de creștinism ce-a fost ? Creștinismul a apărut acum două mii de ani și mai bine, dar lumea există de mai multe mii de ani ! Când nu exista creștinism ce era atunci ? Exista post ? Știa lumea ce e postul sau ce nu e postul ? Asta e o problemă care ține de practica noastră creștină.

Haideți să ne apropiem și de o întrebare pe care cititorii noștri sigur o doresc, și anume, care sunt rădăcinile neamului dumneavoastră ?

Eu m-am născut dintr-o familie de preoți. În familia mea au existat multe generații din care nu toți, dar mulți au devenit preoți. Însă dincolo de aceasta, ca om, eu m-am născut să zic așa, cu credință în Dumnezeu.

Credința care a evoluat ...

Credința mea, n-a rămas o credință teoretică și artistică, ci ea s-a concretizat în credința mea așa cum mi-au transmis-o antecesorii mei, părinții mei, așa cum am primit-o de la cei care m-au crescut și educat de-a lungul vremii.

Repet, din nou, creștinismul cu toate practicile lui a apărut înainte cu două mii și ceva de ani, dar înainte de creștinism au existat religii !

Au existat dar fără învățătura concretă a Domnului Iisus.

Exact, de aceea a apărut Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, care ne-a transmis o învățătură foarte concretă, care ne indică modul cum trebuie să credem și să trăim. Înaintea lui Hristos a existat religie, a existat Dumnezeu, dar odată cu Iisus Hristos, credința omului în Dumnezeu a devenit o credință mai concretă și mai pozitivă.

Cum se numea cel dintâi om căruia îi datorăm recunoștință ?

Și mama, dar și tatăl ! Nu știu în ce măsură oricare dintre noi ar putea spune acest lucru, dar cred că primele, să zic așa, conștientizări ale oricărui dintre noi, și mă refer sigur la mine în primul rând, a fost tocmai ceea ce a însemnat pentru mine mama și tata. E adevărat, tatăl meu a murit când eu eram destul de mic ca și copil, dar a rămas mama.

La câți ani ?

Când a murit tatăl eu aveam 10 ani, dar până la 10 ani m-a marcat foarte mult și tatăl și mama. De exemplu, pentru că spuneam că m-am născut dintr-o familie de preoți, tatăl meu a fost preot și, printre alte amintiri pe care le păstrez din momentul în am devenit conștient într-un fel oarecare, a fost faptul că venind tatăl de la Biserică mirosea a tămâie. Și mi-a rămas în conștiință mirosul acesta de tămâie care se adăuga, sigur la tot ce mi-a spus tatăl și mama în legătură cu Dumnezeu și sigur că percepțiile unui copil sunt percepții destul de concrete, e greu ca și copil să-ți exprimi credința în Dumnezeu, să spui cine e Dumnezeu, dar pentru mine, repet, tatăl care era preot a fost unul dintre cei care m-a marcat, să zic așa, ca și om al credinței. Și sigur că erau lucruri, puțin importante, dar iată acest miros al tămâiei pe care-l simțeam de câte ori se apropia tata care venea de la Biserică mi-a rămas în amintire ca ceva ce mă obliga să merg și eu la Biserică și să cred în Dumnezeu.

Spuneți-mi, Înalț Prea Sfinția Voastră, când v-ați dat seama că pe lume e nedreptate ? Tot vorbeam de conștientizare.

Mi-ar fi greu să vă spun momentul, dar în orice caz din anii copilăriei am luat contact cu semenii de ai mei, sigur în primul rând cu copii, dar și cu oameni în general și fără să vreau îmi dădeam seama de diferența care există între cei cu care intram în contact: unii erau mai buni, alții erau mai puțin buni, în primul rând în manifestările care se exprimau față de mine ca un mic copil; deci îmi dădeam seama că există și bunătate și mai puțină bunătate în funcție de fiecare om cu care ajungeam în contact. Unii care erau față de mine în primul rând, mai cu dragoste, alții care erau indiferenți și poate chiar care, să zic așa, la un moment dat se purtau cu răutate față de mine și în felul acesta am început să concep care-i diferența între bine și rău (zâmbește), între un om bun și un om mai puțin bun.

Să ne întoarcem la actualitate.

Da.

Maestrul Diodor Nicoară credea - într-un interviu recent făcut cu mine - și crede și acum bănuiesc, că Neamul Românesc ar fi avut un alt destin dacă ar fi fost catolic. Un alt destin, nu și un alt rol spunea Domnia sa. Înalț Prea Sfinția Voastră ce credeți ?

E posibil acest lucru !

De ce ?

Pentru că credința catolică e într-un fel oarecare specifică lumii apusene, credința ortodoxă e specifică lumii răsăritene, ori fără a exagera și mai ales fără a merge într-o direcție oarecum subiectivă, cred totuși că lumea apuseană, ținând seama de condițiile pe care le-a avut s-a putut dezvolta într-un sens civilizator, într-un mod mai pozitiv decât lumea răsăriteană. Adică apusul a avut condiții mai bune de dezvoltare decât lumea răsăriteană. Și atunci probabil – sigur că e greu să poți să-ți imaginezi cum s-ar fi dezvoltat un popor sau altul, dar în orice caz, creștinismul apusean, cultura, civilizația apuseană s-au bucurat de condiții mai bune decât răsăritenii și n-ar fi exclus dacă noi am fi îmbrățișat să zicem catolicismul, care reprezintă creștinismul apusean să fi putut să ne dezvoltăm într-un mod mai asemănător popoarelor apusene, dat fiind faptul că apusul a avut condiții mai bune decât noi răsăritenii de dezvoltare, atât în plan cultural, cât și pe plan material.

Înalț Prea Sfinție Părinte câți patriarhi a avut România iviți din pământul Banatului ?

Nici unul.

Nici unul ?!

Nici unul ! Primul patriarh al nostru, al românilor de când Biserica Ortodoxă Română a devenit Patriarhie, primul patriarh a fost Miron Cristea care a fost episcop la Caransebeș, dar el nu era originar din Banat, el era originar din Ardeal, așa încât pentru că nu am avut foarte mulți patriarhi de când s-a organizat Biserica Ortodoxă Română ca Patriarhie în 1924-1925, primul patriarh a fost cel care venise din funcția de episcop al Caransebeșului. Deci pornea din Banat.

Dar nu era bănățean

Nu.

Ceialți ?

Nici unul nu a fost din Banat, dar aceasta nu este cred eu ceva important pentru că exista o anume tradiție în Biserica Ortodoxă Română – când funcția de patriarh devine vacantă – să ajungă patriarh în mod aproape automat, Mitropolitul ...

... **Moldovei**

Exact.

Spuneți-mi vă rog ce i-am putea spune azi lui Andrei baron de Șaguna, despre starea Mitropoliei lui? Asta și pentru că eu sunt aromân iar Înalț Prea Sfinția Voastră, s-a născut într-o localitate în care unchiul lui Șaguna contele Grabowski avea întins proprietăți - la Apadia !

Ceea ce i-am putea spune, sigur, referindu-ne la starea actuală a Bisericii l-ar încânta, pentru că Șaguna, a fost cel care a dorit să organizeze și să reorganizeze Biserica Ortodoxă din părțile noastre și ale Transilvaniei, dacă ar fi să împărțim teritoriul României în provinciile istorice.

Ale Transilvaniei suferinde !

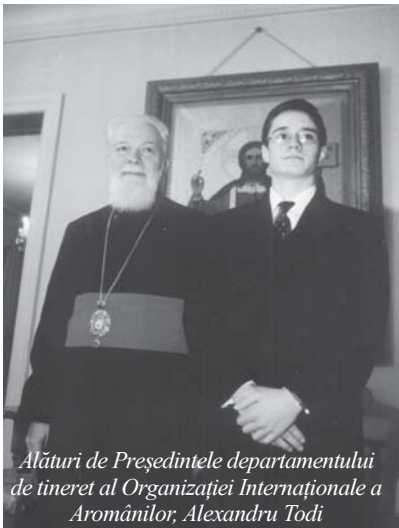
Acea stăpânire nu a fost cu elemente exclusiv negative. Am putea spune că stăpânirea Austro-Ungară a lăsat, totuși, posibilitatea provinciilor dincolo de Carpați de a se dezvolta într-un mod specific lor. Tocmai de aceea Șaguna care aparținea acestei zone a pământului românesc, a încercat să facă tot ceea ce pe vremea lui i-a fost posibil pentru Biserică, și din acest motiv cred, că Șaguna a fost un om providențial, a cărui moștenire o avem și astăzi cu efecte benefice, nu numai asupra provinciilor transilvane, ci și a provinciilor de dincolo de Carpați.

Ce a dat Șaguna Bisericii Românești ?

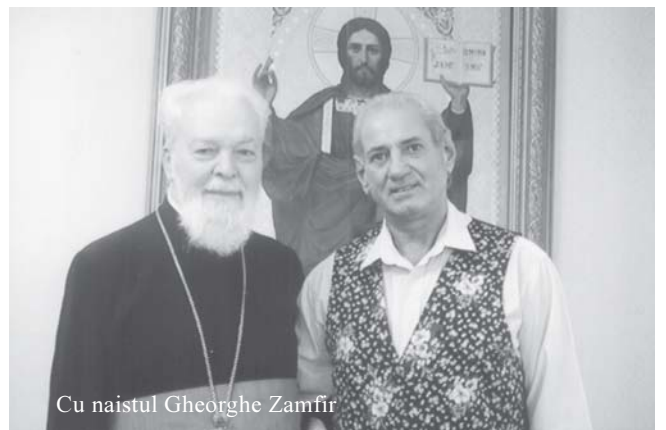
Bunăoară, Șaguna e cel care a dat Bisericii, sigur, din provinciile care depindeau de el, un statut al Bisericii, un regulament al Bisericii. Acel statut al Bisericii pe care l-a conceput Șaguna a devenit în cele din urmă, – odată cu unificarea provinciilor românești – statutul Bisericii Ortodoxe Române în întregul ei. Din punctul acesta de vedere Șaguna, așa putea spune, că stă la baza organizării noastre bisericești de astăzi. El a fost un om providențial, care a înțeles cum trebuie organizată Biserica și ce statut trebuie să i se dea Bisericii ca să poată corespunde nevoilor națiunii noastre române.

(va urma)

Vasile Todî

Alături de Președintele departamentului de tineret al Organizației Internaționale a Aromânilor, Alexandru Todî

Cu naistul Gheorghe Zamfir

România, o țară fără importanță pentru bogați

Acum când intrarea României în Uniunea Europeană pare sigură și când românii cred că l-au prins pe Bunul Dumnezeu de un picior, e bine să ne reamintim că la masa bogaților planetei, săracii își vor mânca firimiturile tot în curte. Așa a fost mereu... Priviți tabelul împărțirii celor slabi și sărmani întocmit de Churchill și aprobat de Stalin la 9 octombrie 1944, prezentat de un martor ocular și veți înțelege de ce au murit zadarnic în temnițe și munți feciorii României, mințiți de aceleași țări care, ieri, îi rupeau conturul cu dragoste frățească, iar azi o ajută să se stingă cu încetul. Sigur că noi nu credem acum, cum nu am crezut nici atunci, ca dovadă că cele mai multe aspecte ale prezentului sunt accesibile pentru noi numai profeției. (V.T.)

Întrevederea la care mă refer a avut loc în absența ambasadorului american; ministrul de externe britanic, Anthony Eden, care îl însoțea pe primul ministru în această călătorie, nu era nici el de față. Stalin și Churchill s-au întâlnit numai ei doi împreună cu interpreții lor.

Churchill a deschis discuția spunând că ar fi fost necesar să se clarifice anumite chestiuni pe care le abordaseră în corespondența din ultima vreme.

- Sînt gata să discut orice chestiune, a replicat Stalin.

- Trebuie să vorbim despre două țări, a precizat primul ministru britanic. Una este Grecia, cealaltă, România. Aceasta din urmă nu ne preocupă în mod special, însă Grecia e cu totul altceva. Anglia trebuie să dețină supremația în Mediterana și sper că mareșalul Stalin va recunoaște poziția noastră dominantă în Grecia, tot așa după cum sînt gata să accept ideea că mareșalul Stalin va juca un rol preponderent în România.

Stalin a manifestat înțelegere față de poziția guvernului britanic, spunînd că Anglia ar avea probleme serioase dacă ar pierde controlul asupra zonei mediterane.

- Cred că ar trebui să exprimăm aceste idei în termeni diplomatici, a spus în continuare primul ministru, evitînd formulări de genul „împărțirea sferelor de influență”, căci aceasta i-ar șoca pe americani. Dar dacă dumneavoastră și cu mine vom ajunge la o înțelegere reciprocă, voi putea să-i explic situația președintelui SUA.

Stalin i-a amintit lui Churchill de dorința lui ca la această întrevedere orice decizie să fie adoptată de referendum.

- Noi nu avem nici un fel de secrete față de președinte, s-a grăbit să-l asigure premierul britanic. Considerăm salutară prezența lui Harriman la unele dintre sesiunile noastre de negocieri. Dar aceasta nu ne poate împiedica să avem și discuții confidențiale.

- După părerea mea, Statele Unite își arogă prea multe drepturi în detrimentul Uniunii Sovietice și al Marii Britanii, a remarcat plin de înțelegere Stalin. Cu toate acestea, țările noastre au încheiat un tratat de asistență mutuală, nu-i așa?

După acest schimb de replici în care interlocutorii au lăsat să se înțeleagă mult mai mult decît au spus concret, Churchill a continuat:

- Am la mine un document care exprimă punctul de vedere al anumitor cercuri de la Londra. A scos din buzunarul interior de la piept o foaie de hîrtie împăturită în patru, a netezit-o pe masă și i-a întins-o lui Stalin.

Textul nu avea nevoie de traducere. Foaia de hîrtie conținea numai cîteva rînduri:

România	
Rusia.....	90%
Ceilalți.....	10%
Grecia	
Marea Britanie....	90%
(împreună cu SUA)	
Rusia.....	10%
Iugoslavia.....	50% 50%
Ungaria.....	50 % 50 %
Bulgaria	
Rusia.....	75%
Ceilalți.....	25%

A urmat o tăcere prelungită. Stalin a privit cu luare-aminte cifrele, fără să spună un cuvânt. Apoi a luat unul din creioanele sale groase, albastre, din paharul de bronz în care obișnuia să le țină și a făcut un semn mic în colțul din stînga sus al foi de hîrtie. După aceea, fără să rostească nici un cuvînt, a împins hîrtia înapoi spre Churchill.

A urmat o altă pauză lungă. Churchill a fost din nou primul, care a rupt tăcerea.

- Oare n-o să se considere că am adoptat o atitudine cam cinică, dispunînd în felul acesta de soarta a milioane de oameni? Hai, să ardem hîrtia.

-Nu, păstrati-o.

Churchill a împăturit-o și a pus-o la loc, în buzunar.

A urmat o altă tăcere prelungită.

Despre această „scenă silențioasă” s-a scris foarte mult. Partea sovietică a negat pur și simplu că la această întrevedere s-ar fi încheiat vreo înțelegere referitoare la împărțirea sferelor de influență din Europa Răsăriteană. Autoritățile noastre guvernamentale au asigurat lumea că un stat „socialist nu putea fi implicat în nici un fel de tîrguri rușinoase cu o țară imperialistă ca Marea Britanie”, căci aceasta ar fi contravenit „principiilor fundamentale ale politicii externe leniniste a Uniunii Sovietice”. Și eu am îmbrățișat, în linii mari, același punct de vedere într-unul din articolele mele. Era

greu de aflat adevărul, căci arhivele sovietice au rămas multă vreme inaccesibile. Ministerul de Externe al URSS a publicat în 1983 o lucrare intitulată *Relațiile sovieto-britanice în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei 1941-1945*, care reprezintă o compilație de documente din această perioadă, dar nu conține și procesele verbale ale discuțiilor dintre Stalin și Churchill din ziua de 9 octombrie 1944. Deși evenimentele care au urmat (după întrevederea lor par să sugereze că s-a ajuns la o înțelegere secretă, a fost imposibil să se descopere despre ce anume era vorba. Astăzi, lucrurile sunt clare.

Valentin BEREJKOV

Cum m-am ciocnit cu Iliescu

Ciocnirea mea cu Iliescu în problema Securității s-a produs în ziua de 23 decembrie 1989, când întreaga conducere a FSN s-a mutat la Ministerul Apărării Naționale. Prima chestiune pe agenda noastră era formarea guvernului. Cât timp operaserăm la Televiziunea Română, m-am împăcat foarte bine cu Ion Iliescu. De altfel, în seara de 22 decembrie, atunci când s-a pus problema cine să dea citire Manifestului FSN pe post, eu am fost acela care l-a susținut pe Iliescu.

Ion Iliescu era considerat de către adversarii lui Ceaușescu drept omul cel mai indicat pentru a-l înlocui pe acesta la conducerea Partidului Comunist. Inteligent și cultivat, avînd o viziune modernă asupra societății contemporane, deschis la noutățile generate de revoluția științifico-tehnică, el îmi apărea ca un om al cărui echilibru îl făcea potrivit pentru o poziție de putere. Eram perfect conștient de limitele sale care-l determinaseră să acționeze politic numai în cadrul sistemului, respectînd cu strictețe această regulă de partid. Chiar și opoziția din 1971 împotriva revoluției mini-culturale și-o manifestase mereu doar în cadru organizat, cum se spunea, niciodată în afara partidului. Acest lucru m-a determinat în 1988 să nu mă gândesc la Iliescu atunci când discutăm cu Apostol despre „Scrisoarea celor șase”. Bineînțeles, în această chestiune concepția mea era diferită și în ultimii ani activasem în afara regulilor partidului tocmai pentru că îmi dădusem seama că regulile respective erau destinate menținerii la putere a lui Ceaușescu.

Revoluția din decembrie dobîndise însă un caracter anticomunist, deoarece oamenii îl identificau pe Ceaușescu cu partidul comunist, iar în partid nu se produsese vreo mișcare suficient de puternică de contestare a politicii și poziției sale. Pentru noi, cei cu trecut comunist, educați și modelați mental de către partid, se punea problema unei adaptări rapide la noua situație. Era vorba despre o adaptare foarte dificilă și dureroasă, în special pentru aceia care, ca și Ion Iliescu, fuseseră activiști de partid supuși zilnic automatismelor mașinării de partid. Timp de treizeci de ani, Iliescu fusese prelucrat de această mașinărie și modelat în mod corespunzător. De aceea, simțea probabil o atracție aproape irezistibilă pentru tovarășii de partid și prima lui opțiune pentru funcția de prim-ministru a fost Ilie Verdeț, fost premier al lui Ceaușescu în anii '70, care în 22 decembrie manevra foarte agresiv în acest scop în clădirea Comitetului Central. Dându-mi seama de pericolul unei asemenea opțiuni, i-am contrapus propunerea numirii lui Petre Roman ca prim-ministru. Am argumentat că, deși era foarte tânăr și lipsit de experiență pentru un asemenea post, el nu avea balastul unui trecut comunist și beneficia de imaginea celui care pătrunsese printre primii în clădirea Comitetului Central și proclamase din balcon „sfârșitul erei Ceaușescu”. Deși propunerea mea a întâmpinat oarecare rezistență, ea a fost până la urmă acceptată.

Silviu BRUCAN

DISTRAȚIE DE MUNTE

Seara, după masă, majoritatea vizitatorilor s-au strâns la Cazino ca să danseze. Lângă ușă, un domn stă pe scaun și fumează plictisit.

— Bonsoar, monșer ! - îl apostrofează un nou venit.

— Tu ești, Vaxilescule ?!

— Eu, dar tu ce cauți la Bușteni ?

— Păi nu știi ?... m-am însurat... voiaj de nuntă...

O femeie tânără, încinsă de dans, iese pe ușă făcându-și vînt cu batista.

— Uite și nevastă-mea !... Jenico, vin să-ti recomand pe Vaxilescu, unul din cei mai buni prieteni ai mei...

Tînără femeie s-apropie. Vaxilescu îi sărută mîna respectuos, apoi, privind-o drept în față, exclamă :

— Dacă nu mă-nșel, ne-am mai cunoscut odată !

— Unde și cum ? - intervine bănuitor bărbatul.

— Ba chiar am dormit împreună.

— Cu mine, domnule ?! - se miră tînăra femeie.

— Da ! da ! Nu v-duceți aminte ?... astă iarnă, la Atheneu, cînd a ținut conferința poetul Castron: toată lumea dormea !

Emilia ROTELIUC - Galați

Replici date de elevi învățătorilor

— Cum te cheamă ? întrebă învățătorul pe unul din „bobocii” clasei I, în prima zi de școală.

— Iliuță.

— Iliuță și mai cum ? Oh, îmi puteți spune simplu : Ilie ! În clasa întâi, la o lună după începerea școlii :

— Spune, lonescule, cunoști această literă ?

— Da, răspunde cel întrebat.

— Dacă o cunoști, cum o cheamă ?

— Nu-i știu numele, o cunosc doar din vedere, tovarășe învățător.

— Petrișor, știi alfabetul ?

— Îi știu, tovarășe învățător.

— Ce literă urmează după A ?

— Toate celelalte... Învățătorul către un elev nou :

— Cum te cheamă ? Elevul nu răspunde.

— Cum te strigă mama ta la masă ?

— N-aștept să mă strige, mă duc singur. Învățătoarea îi spune unui „bobocel” de

clasa întâi :

— Gigele, iată manualele noi-nouțe, dar vezi să nu le murdărești !

— Nici o grijă, tovarășă învățătoare, nici măcar n-o să le ating.

Dumitru GAROFIL

Pentru ce avem picioare

— Ca să umblăm pe picioare sau pe sîrmă.

— Ca să jucăm fotbal.

— Ca să ne ducem singuri crucea vieții pînă-n vîrfurile Golgotei.

— Ca să avem cu ce da în norocul care ne iese în cale.

— Ca să ocolim ceasul rău.

— Ca să facem un pas înainte și doi înapoi. După cum e cazul !

— Ca să ne ajutăm de ele atunci cînd nu ne mai ajung mîinile.

— Ca să strivim lighioanele care ne ies în calea vieții.

— Ca să călcăm pe bătăturile altora.

— Ca să nu ajungem acolo unde nu ne fierbe oala.

— Ca să-i ducă la țintă pe cei ce umblă cu capul în traistă.

— Ca să le asigure viitorul celor săraci cu duhul.

— Ca să batem lumea în lung și în lat.

— Ca să stăm pe picioarele noastre chiar cînd pămîntul ne fuge de sub ele.

Viorel TRIF - Iași

Ipoteze și ipotenuze

Rolul marcodolarilor în lume

Principalele țări implicate în cultura macilor și a arbuștilor de cacao sunt: Burma - Nordul Chinei, Afganistan, Iran, Pakistan, Thailanda, Liban, Tuedia, Peru, Ecuador, Bolivia. Columbia nu cultivă cacao dar, aflată lângă Bolivia, e principalul rafinator de cocaină, care e concurată doar de Panama.

Traficul de heroină este finanțat de băncile din Hong - Kong, băncile din Londra și unele bănci din Orientul Mijlociu, cum a fost Banca Britanică a Orientului Mijlociu. Libanul devine repede „Elveția Orientului Mijlociu”. Țările implicate în distribuția și tranzitul heroinei sunt: Hong - Kong, Turcia, Bulgaria, Italia, Monaco, Franța (prin Corsica și Marsilia), Liban și Pakistan. S.U.A. reprezintă cel mai mare consumator de narcotice, pe primul loc fiind cocaina. Europa de Vest și țările din Asia de Sud - Vest sunt cele mai mari consumatoare de heroină. Iranul are o mare proporție de populație dependentă - 2 milioane în 1991.

Nu există nici un guvern pe lume care să nu știe cu precizie ce se întâmplă cu adevărat în traficul de droguri, dar o parte din membrii acestora sunt manipulați de Comitetul celor 300, prin rețeaua sa mondială de subsidiari. Asemenea Companiei Kintero din Bulgaria, majoritatea țărilor mici participă direct în această „afaceră”.

Europa de Vest sub emblema E.E.C. Trangle Internationale Routier (T.I.R.), aplicată pe tot parcul auto al companiei, care nu sunt oprite la posturile vamale, participă din plin. Ele ar trebui inspectate în țara de origine, iar șoferul trebuie să aibe documentația în acest sens.

Singura cale de a putea opri enormele cantități de heroină și cocaină ce trec spre piețele din Europa, este aceea de a pune capăt sistemului T.I.R., dar acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Când Nixon, a încercat fără știrea și consimțământul „Comitetului” să oprească tranzitul de heroină și opiu, a plătit scump această intervenție soldată cu cantități mari de narcotice confiscate. Opiul natural din Triunghiul de Aur este transportat pînă la Mafia siciliană în sudul Franței, de la Marsilia

pînă la Monte Carlo. Azi Libanul și Turcia predau cantități tot mai mari de heroină rafinată, Pakistanul are de asemenea laboratoare de rafinare dar nu ca Franța.

Traseul actual al opiului brut din Semiluna de Aur trece prin Iran, Turcia și Liban. Șahin șahul a refuzat să permită tranzitul prin Iran și a plătit de asemenea. Ne întrebăm în condițiile moderne, cînd laboratoarele clandestine pot fi localizate din satelit, de ce nu sunt distruse ?

în America de Sud, lăsând la o parte Mexicul, cocaina este rege. Producția de cocaină e foarte simplă, spre deosebire de heroină. Cartelul din Medellin activează nestingherit ca și cel din Caii, care după intervenția S.U.A. la Medellin merg înainte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, la Los Angeles, New York și Huston. În consecință ce cade la control e doar „plevușcă”, „afacerea” cu cifre de milioane de dolari proliferază sub controlul celor COMITET.

Stefan TARJOC
După Dr. John Coleman

Harism

Scriitori de slove moarte
Ucigași de poezie
Dambalagiți sunteți de carte
Și ce scrieți pe hîrtie.

Lingușind cu „drag” de artă
Gîndurile voastre seci
Din a poeziei harpă
Sunetele sună reci.

De-i creat tot universul
Cu puterea ce e-n gînd,
Cu ce drept ucideți versul
Și-armonia din cuvînt

Giurca HARITON
TIMIȘOARA

EU MĂINE VOI FI IAR LA ALTĂ POARTĂ...

Bună seara, prea frumoaso, bună seara,
Strînge-mă și nu mă întreba
De unde vin și cine mai era
Sărută-mă, căci cade înserarea.

Sărută-mă, eu azi nu-ți voi răspunde,
Sunt obosit și golul mă apasă -
Tu strînge-mă și nu mai fi geloasă
Căci frigul nopții simt cum mă pătrunde.

Sunt obosit și vreau numai căldură -
Și poate-o oră-două de iubire -
Să cer mai mult nu-mi stă în fire,
Sărută-mă, căci timpul meu mă fură!

Am adunat în mine un munte de păcate,
Aș vrea să uit ca sunt eu,
Acuma strînge-mă că vreau să fiu al tău,
Sărută-mă, să uit ca vîntul bate.

Eu mîine voi fi iar la altă poartă
Să cer o cupă de vin,
Picioarele încă mă în,
Să-mi port nenorocul și trista mea soartă.

Sunt obosit și vreau puțin amor,
Ce va fi mîine nu îmi mai pasă
Ia-mă la tine și du-mă în casă,
Si mîine în zori pot să mor.

Mai rău ca alții nu sunt,
Căci nu te cer pe vecie,
O clipă amorul să ție,
Mîine, vom fi, cu toții, pămînt.

Victor ENACHE

Albumul cu prieteni

© nouă familie sub protecția bisericii creștine:
Ana-Maria și Dorin Popa

Adevăr și eroare

Milano este ndatorat
Cu „Cina cea de Taină”
Unui da Vinci inspirat
De-o mare, sfântă Taină.

Printre Apostolii iubiți
De Fiul Domnului ceres
Proteste-n ochii îngroziți
Ca valurile mării cresc...

Doar Iuda lângă Ioan se-ascunde
Cu fața-i de cruzime,
Pe chipu-i aspru nu pătrunde
Argintul darnic pentru crime...

Cînd un da Vinci l-a pictat
Iiisus n-a fost un resemnat!

Aurel JICMAN

“Cine seamănă virtute culege
renume... Studiul virtuții este
pîinea sufletului

Românii și atentatul de la Sarajevo

„Bucureștiul a fost centrul spionajului rusesc” ... este de părere A. Petho, istoric al serviciilor de informații militare austro-ungare, cu referire la anii dinaintea primei conflagrații mondiale.

Într-adevăr, ca și în unele din perioadele anterioare, și în aceea premergătoare Primului Război Mondial, teritoriul României, datorită poziției sale geo-strategice, a devenit un teren interesant pentru serviciile de spionaj străine în ceea ce privește adunarea de informații cu privire la statele învecinate.

Un exemplu în acest sens îl constituie activitatea desfășurată în România în această perioadă de serviciul de informații al Rusiei, Raswedka, care viza spionarea Austro-Ungariei. Nu se poate spune că aceste acțiuni nu s-au desfășurat dacă nu cu consimțământul formal, în tot cazul, cu asentimentul tacit al guvernului de la București care avea în vedere viitoarea evoluție a evenimentelor în care se prevedea, în ciuda tratatului secret cu Austro-Ungaria și Germania, ca România să intre în război de partea Antantei, deci să devină aliat al Rusiei.

Se pare că totuși autoritățile române au acționat, la rândul lor, în acest sens: Astfel, maiorul Randa, atașatul militar al Austro-Ungariei, se afla sub supravegherea permanentă a „Siguranței generale a statului”. De altfel, chiar serviciul de informații austro-ungar îl considera pe conducătorul Siguranței, Ștefan Bungețeanu, drept colaborator al rușilor. De asemenea, autoritățile române și-au dat concursul și la neutralizarea spionilor austrieci: cea mai mare parte a acestora au fost arestați la granița româno-rusească.

Figura cea mai importantă a spionajului rusesc de la București era atașatul militar Semenov, ca și urmașii săi, amiralii Tatarinov și Veselkin. Un rol important l-a jucat și reprezentatul serviciului militar de informații la București, locotenentul major Georgiev. Problema cea mai importantă era stabilirea forței armatei austro-ungare staționată în Transilvania. De pe teritoriul României au fost trimiși peste graniță agenți, unii dintre ei sub acoperirea pașapoartelor românești. Tot de aici, au fost lansate acțiuni de sabotaj executate de acești agenți. Unele din asemenea acțiuni vizau și teritoriul Serbiei, ocupat de armata austro-ungară. Acțiuni de spionaj sau de propagandă erau îndreptate și împotriva Bulgariei și a Turciei, mai ales prin agenții ruși, acoperiți cu funcții consulare, din Constanța.

Alexandru POPESCU

De unde au moștenit românii talentul de a minți și înșela?

Drăghicescu afirma că încrucișarea boierimii românești cu sânge din Fanar a dus la disprețul boierimii grecizate față de țaranul român, la călcarea în picioare și trădarea intereselor lui. De la greci am moștenit talentul extraordinar de a insinua și a înșela, spiritul duplicitar, perfidia dezbinatoare „cu echivocul zavistiile și corupt, cu lipsa de demnitate și cu lingușirea dublată de un orgoliu bolnav”. Bellesort nota că „Sângele cam greoi al românului curse mai ușor în vinele sale când se amestecă cu sânge grec. Grecii îi deferă pe acei sofști dibaci, un spirit mai fin, o judecată mai mlădioasă... poate și gustul intrigii și al dibacilor trageri pe sfoară... Se vede câteodată alunecând un surâs grec chiar pe buzele care blestemă pe fanarioși” E o stare de moleală, „resemnare și neîncredere pasivă” în forțele proprii, o concepție fatalistă față de viață. „Românii sunt dintre toate națiunile creștine de orice rit, poporul cel mai ateu, cel mai sceptic, cel mai puțin credincios” (V. Drăghicescu).

Mircea BĂLAN

Atentat împotriva împăratului

Între instituțiile regimului absolutist pe care Revoluția din martie 1848 de la Viena le-a „măturat” de pe scena istoriei au fost „Conferința de stat secretă”, poliția și cenzura. De altfel, toate aceste instituții, în ciuda numeroaselor reforme și a unui aparat de supraveghere numeros (se spunea că, în timpul lui Metternich, această „armată secretă” era mai numeroasă decât cea regulată), nu fuseseră în stare să prevadă izbucnirea revoluției.

După 1848, Ministerul de Interne este preluat de Alexander Bach care, în timpul mișcărilor, fusese de partea revoluționarilor. Se trece la reorganizarea poliției, în primul rând la demilitarizarea și descentralizarea sa. Arestările, perchezițiile și confiscările nu mai erau hotărâte doar de poliție, ci de organele judecătorești.

Și totuși, acest vânt de înnoire nu va modifica prea mult scopurile poliției care avea un caracter politic, având în vedere că activitatea sa cea mai importantă rămânea urmărirea, spionarea opiniilor, mișcărilor de idei cu un caracter prea radical care se nășteau în rândurile populației.

Dar chiar și la aceste reforme limitate se va renunța în bună măsură, mai ales după atentatul împotriva împăratului Franz Iosif din 18 februarie 1853, executat de un ucenic maghiar, Janos Libenyi. Evenimentul a stârnit o deosebită emoție, mai ales că ultimul atentat împotriva unui Habsburg avusese loc în 1308. Deși s-a dovedit că atentatorul acționase singur, s-a considerat că evenimentul se datorase existenței unui „complot proletar”.

Scăpat cu viață, Franz Iosif procedează la o nouă reorganizare a aparatului de supraveghere, care trece în special în atribuțiile trupelor de jandarmerie, care devin organismul de urmărire aflat direct în slujba împăratului.

Dar nici acest reflux al activității polițienești nu va putea să evite schimbările sociale și politice de profunzime, contradicțiile și crizele de care va fi însoțit Imperiul până la izbucnirea războiului, în tot cazul, preocupate mai ales de spionarea propriilor popoare, aflate în cuprinsul Imperiului Austro-Ungar, organele de siguranță și informații vor pierde adesea din vedere urmărirea spionilor străini sau a agenților în slujba altor state.

Alexandru POPESCU

Complotul rus pentru arestarea regelui Ferdinand

Țarna 1916-1917a fost cumplită pentru toți românii. Oltenia, Muntenia și Dobrogea se aflau sub ocupație, în Moldova se înghesuiau refugiații, armata era dezorganizată și linia frontului fragilă. „Subpretext de spionaj, de trădare sau de bolșevism o sumă de oameni au fost într-adevăr împușcați în prima jumătate a anului 1917 cu o samavolnicie și cu o lipsă de forme legale înspăimântătoare, afirma C. Argetoianu.

Rusii, aliații noștri, se purtau deplorabil, luptau molatic, se retrăgeau mereu, scopul fiind scurtarea liniei frontului și așezarea lui pe Șiret. Pierderile noastre teritoriale nu-i interesau, în schimb cereau imperativ ca să trecem administrația căilor ferate asupra lor. Ministrul de lucrări publice, Mitică Greceanu, considera această pretenție o „știrbire umiltoare a suveranității noastre de Staf, o trădare din partea aliaților.

Căderea țarismului în 2/15 martie 1917, a creat alte probleme deosebit de grave. Armata rusă din Moldova se va contamina rapid de ideile revoluționare. Incitați de Petersburg și de Racovski, socialistul născut în Cadrilater din părinți bulgari și eliberat de curând din detenția de la Iași de către detașamente ruse răzvrătite, revoluționarii ruși s-au gândit să-l aresteze pe regele Ferdinand și să-l detroneze. Iorga a fost înștiințat despre complot de un basarabean care făcea parte din sovietul rus de la Iași și a alertat imediat autoritățile. Generalul Scerbacev va cere trupelor sale să nu se amestece în treburile interne ale României, țară aliată. Vintilă Brătianu a luat măsuri ca în Iași să fie aduse trupe românești și la 26 aprilie 1917, Regimentul 9 Vânători și-a făcut în sunet de tobe și trompete intrarea în oraș. De murdara afacere nu au fost străini nici Diamandi și Lupu, care din „simple considerațiuni de ambițiune și de vanitate personală nu s-au dat în lături de la acțiuni de neiertat în vremuri ca acelea” (L. Gh. Duca). Membrii „Partidului Muncii” s-au gândit pentru o clipă să fraternizeze cu revoluția rusă și să trădeze Dinastia.

C.V.

1946 iulie 6. - Inspectoratul General al Jandarmeriei trimite Ministerului de Interne două note informative despre parastasul de patruzeci de zile pentru pomenirea Mareșalului; se vorbește despre cenușa celor executați.

Notă

În ziua de 6 iulie a.c. a avut loc la Biserica „Săracă” din București parastasul de 40 de zile pentru pomenirea celor patru criminali de război executați la Jilava. Au fost patru parastase. S-au pomenit numele lor de către preotul respectiv. A luat parte lume multă, în special foști prieteni ai celor dispăruți. Au fost de față și d-l general Gh. Praporgescu, col. Paraschi-vescu, îmbrăcați civil.

Printre altele s-a discutat că generalul Vasiliu a fost executat în locul lui Radu Lecca, iar Alexianu în locul lui Cristescu. Aceasta s-a întâmplat în urma tragerii la sorți între acești patru, numărul celor ce trebuiau executați fiind limitat la patru.

A mai transpirat că deținătorul cenușei celor executați este pe punctul de a comercializa familiilor sau prietenilor devotați celor executați o parte din cenușa acestora. Sumele vor fi destul de mari și e posibil numai în aur. Se impune o măsură preventivă sau să fie lăsat până ce o va da și, apoi, la cercetări, sau alte măsuri ce se vor crede de cuviință.

1946, luna iulie 6.

Inspectoratul general al Jandarmeriei
Direcția Siguranței și Ordinei Publice
Către

Ministerul Afacerilor Interne, Cabinet
Min. Af. Interne, Secretar General Poliție.

Am onoarea a înainta alăturată notă, de conținutul căreia vă rugăm să binevoiți a lua cunoștință și a dispune de urmare.

Inspectorul General al Jandarmeriei, General Anton

Directorul Siguranței și Ordinei Publice, Colonel N. Stoicescu

Notă

Sunt informațiuni că în ziua de 6 iulie a.c. la Biserica „Săracă” din București a avut loc parastasul de 40 de zile pentru pomenirea celor patru mari criminali de război, condamnați la moarte și executați în, închisoarea Jilava.

Cu această ocazie au participat, pe lângă rudele și cunoscuții celor pomeniți, și alte persoane.

Printre acestea au fost văzuți și Generalul rez. Gh. Praporgescu și Lt. colonel Paraschivescu.

În rândurile celor care au participat se discuta că generalul Vasiliu a fost executat în locul lui Radu Lecca, iar Alexianu în locul lui Eugen Cristescu.

Aceasta în urma tragerii la sorți, deoarece numărul celor ce urmau să fie executați a fost limitat la 4.

De asemenea s-a comentat că deținătorul cenușei provenită din carbonizarea cadavrelor celor executați este pe cale de a ceda o parte din cenușe familiilor sau prietenilor devotați, în schimbul unei mari sume de bani sau a unei însemnate cantități de aur.

Marcel-Dumitru CIUCĂ

UN DOCUMENT RAR

Mareșalul Antonescu - urmărit și după moarte

DIRECTIVELE DE BAZĂ ALE NKVD PENTRU ȚĂRILE DIN ORBITA SOVIETICĂ

MOSCOVA 2-6-1947 (STRICT SECRET) K-AA/CC 113.
INDICAȚIA NK/003/47

1. Este interzisă primirea pe teritoriul ambasadelor a autohtonilor contactați de noi ca informatori, întâlnirea cu acești oameni este organizată de serviciul special desemnat în acest scop, iar întâlnirile pot avea loc doar în locuri publice. Informațiile sunt preluate de către ambasadă, prin organele serviciilor speciale, în speță cu predarea lor ofițerului nostru cu cel mai mare grad în ambasadă.

2. Se va urmări ca între soldații noștri și populația civilă să nu se producă legături de nici un fel. Este inadmisibil ca ofițerii noștri să viziteze autohtoni la locuințele lor; este, de asemenea, inadmisibil ca simpli soldați să stabilească relații cu femei din rândul băștinașelor. Nu se admite stabilirea de relații între soldații noștri și populația civilă, respectiv soldații autohtoni.

3. Se va accelera lichidarea cetățenilor care întrețin legături neinițiate de către noi. În acest scop trebuie folosite elementele opoziției militare.

4. La acțiunile militare vor lua parte acei soldați care au stat pe teritoriul țării noastre (se are în vedere Uniunea Sovietică n.red.). Se va ajunge la distrugerea ei totală.

5. Trebuie realizată în mod accelerat unificarea tuturor partidelor într-un singur partid, având grijă ca toate rolurile cheie să revină acelor oameni care aparțin serviciilor noastre secrete.

6. Unificarea organizațiilor de tineret trebuie făcută rapid. De la conducători de organizații locale în sus, în poziții de conducere se vor repartiza oameni desemnați de serviciile noastre speciale.

7. Se organizează și se urmărește ca funcționarii aleși ca deputați la congrese să nu-și poată păstra mandatul pe întreaga perioadă ce le sta în față. Deputații nu pot convoca în nici un caz ședințe între întreprinderi. Dacă nu există altă soluție și o asemenea ședință trebuie convocată, se vor îndepărta acei oameni care au activitate în legătură cu proiectarea concepțiilor și avansarea revendicărilor. Inițiativele particulare trebuie eliminate cu desăvârșire. Pentru fiecare congres se vor pregăti oameni noi și doar cei vizați de serviciile noastre secrete.

8. Se va acorda o atenție deosebită persoanelor cu capacități organizatorice și cu șanse sigure de popularitate. Acești oameni trebuie cooptați, iar în cazul în care se opun, se va bloca accesul lor la posturi ierarhic superioare.

9. Se va urmări ca funcționarii de stat (exclusiv organele de securitate și din industria minelor) să aibă retribuții mici. Aceasta se referă îndeosebi la sfera sănătății, justiției, culturii, respectiv la cei care dețin funcții de conducere (documentul găsit în Cehoslovacia adaugă: *mai puțin cadrele de conducere alese pe baza lealității față de regimul socialist*).

10. În toate organele de guvernământ, respectiv în majoritatea uzinelor, trebuie să avem oameni care conlucrează cu serviciile noastre speciale, fără știrea organelor administrative locale.

Valentin HOSU

Sfârșitul unui superspion

Când s-a văzut obligat să ia avionul spre București, la sfârșitul lui august 1969, Mihai Caraman era liber, dar nu era un spion fericit, își expediase deja în patrie toți subalternii, cu excepția adjunctului trădător Dan Iacobescu. El însuși a plecat ultimul. A bravat, pînă la aeroportul Bourget, dar toate cadrele de la DST au înțeles că sub masca lui sfidătoare, locotenent-colonelul Mihai Caraman era nemulțumit, întoarcerea în România îl arunca în derută. Centrala lui, pusă la punct cu atîta răbdare, se prăbușise exact în momentul în care devenise rentabilă. Unul singur dintre agenții secreți condiționați de el, Francis Roussilhe, muncise din greu. Ceilalți se pregăteau să-i calce pe urme. În plus, din cauza dezertării lui Iacobescu, care citise în dosarele lui fișele eventualelor obiective SI ce puteau fi recrutate — erau repertoriile mai bine de două sute de persoane — antena nu putea lăsa nici o moștenire unui eventual succes. Și asta deoarece contraspionajul francez urma să supravegheze pe îndelete aceste victime virtuale. **Expertii nu se înșală: dacă rețeaua Caraman ar mai fi funcționat cîțiva ani, circa cinci, Franța ar fi fost infiltrată și infectată pînă la măduvă.** Distrugerea acestei antene a înlăturat orice risc de septicemie.

Pentru cei care încă se întrebă la ce-ar mai putea servi astăzi serviciile de informații, putem schița o imagine de perspectivă: o țară roasă pînă în străfunduri de termite își pierde substanța vitală, devine repede neguvernabilă, reprezintă un pericol formidabil pentru partenerii săi oficiali și se transformă într-o pradă ușoară expusă ideologiei adversarilor săi la fel de oficiali. E suficient și atît pentru a sesiza răul care plana asupra Franței din cauza rețelei lui Mihai Caraman.

Instalat din nou la București, Caraman nu va mai pleca prea curînd în misiune în țările occidentale.

Gral (r) G.A.

Însoțitorii din altă lume

În ziua de 12 februarie 1944, la baza secretă germană Kammersdorf a avut loc — în prezența a numeroase oficialități — lansarea uneia dintre primele rachete V-2. Experiența avea ca scop demonstrarea calităților acestei rachete supersonice (imposibil de interceptat pe vremea aceea) și, desigur, evenimentul a fost filmat în întregime. La dezvoltarea peliculei însă, tehnicienii au constatat stupefiați că inegalabila lor rachetă fusese însoțită în tot timpul zborului de un obiect sferic neidentificabil, care avusese chiar și nerușinarea de a se roti cu dezinvoltură în jurul ei. Acest intrus nu a putut fi observat de personalul bazei, pentru că zburase cu o viteză mai mare decît racheta : aproximativ 2 000 km/h, ceea ce bineînțelese dădea de gîndit. Întîmplarea a făcut mare vîlvă,

Hitler și Goring spumegînd literalmente la gîndul că aliații au putut trimite un aparat spion care să afle totul despre faimoasa lor armă secretă V-2, în care-si puneau toate speranțele și pe care acum o vedeau depășită de o realizare inamică. Căci ce altceva ar fi putut să fie ciudatul aparat aerian ? Partea amuzantă era însă faptul că englezii aveau aceleași probleme. Primul Lord al Amiralității îi scărmanase serios pe aviatori pentru că permisese, în 1943, unui aparat străin să se plimbe nestingherit peste uriașa bază navală britanică Scapă Flow (sediul Home Fleet). Faptul că avioanele Spitfire VIII Strato de la baza din insulele Orcade nu puteau intercepta un aparat care zbură cu peste 3000 km/h, nu avea, desigur, nici o importanță pentru înalta personalitate, care avertiza R.A.F., cu demnitate, că „așa ceva nu trebuie să se mai întîmple”.

Dan APOSTOL

Duplicitatea ortodocșilor

Grecii s-au integrat duplicitar în UE. Când e vorba de ajutoare sunt vest-europeni, în rest sunt ortodocși. Curând, 30 de milioane de români și bulgari pravoslavnicii se vor alătura lor. Se vor comporta și ei ca grecii, de care te temi chiar când îți fac cadouri?

Autoritatea vine de la Dumnezeu. Ea este legitimă și trebuie respectată numai dacă nu încearcă să-l ia locul Lui și să calce în picioare drepturile fundamentale ale omului. Aici începe dilema creștinilor care, de la Marea Schismă din 1054, au două forme statale diferite. În lumea ortodoxă, Conducătorul laic e semnul lui Dumnezeu pe pământ și Preafericitul Patriarh, ierarhia bisericească, de partid, de stat, tot norodul îi sunt supuși. Pentru Jivkov, Ceaușescu, se rugau popii în fiecare duminică în biserici. Din punct de vedere apusean, aceștia nu erau legitimi pentru că lezau dreptul omului la libertate de exprimare și mișcare. Evaluarea legitimității Lagărului comunist nu este simplă, în Rusia, nu se pune problema denunțării KGB-ului, cât ofițerul KGB Vladimir Putin este ales președinte, democratic, și nu urmărește integrarea în Europa. Patriarhul tuturor rușilor, Alexei al II-lea, vrea în schimb să stăpânească mai departe tot vechiul spațiu sovietic. Mitropolia Moldovei inclusiv, în fosta Germanie, ocupată de Armata Roșie, STASI era o organizație teroristă, iar RDG-ul nu era un stat legitim, în România și Bulgaria Statul, Partidul și Securitatea erau legitime numai pentru ortodoxo-comuniști; pentru greco-catolici, uniții cu Roma, musulmani sau israeliți, iar convingerile religioase, care le determină pe cele politice,, nu concordau cu dictatura. Încercarea de a masca incompatibilitatea dintre creștinii occidentali și ortodocși cu ajutorul unei "vițe de vie" secularizantă nu poate acoperi realitatea pe care interesul pentru Dosarul Securității îl scoate la iveală în România și Bulgaria. Aceste-candidate la UE, vor să se rupă de trecut, dar cine caută pe google "Dosar Securitate" dă de 190.000 documente. În mod suspect și paradoxal, nu atât Partidul și Securitatea sunt condamnate pentru că au călcat în picioare drepturile fundamentale ale omului, ci Dosarul secret decide și astăzi soarta ortodocșilor, care oricum erau obligați prin lege să colaboreze cu organele statului.

Avem de a face cu o strategie instinctivă a fostelor structuri de Partid și Securitate de a abate atenția opiniei publice, de la corupție, sărăcie, de la incompatibilitatea acestor două țări pravoslavnice subdezvoltate. "Lumea a treia", cu "lumea întâi" puternic dezvoltată? Occidentalii înțeleg dilema moldo-valahilor și bulgarilor pravoslavnicii cu sau fără Dosar secret și nutresc convingerea că, după integrarea lor în Europa, ei se vor elibera treptat de fantomele ortodoxo-comuniste impuse de Moscova. Asta presupune desigur și un dialog al conducătorilor ortodocși cu Roma, cu Papa Benedict al XVI-lea, patronul Europei.

Viorel ROMAN

REGELE EROU AL DACIEI

După mai bine de un an de la „uluitoarea” dispariție a armatei romane, de sub comanda lui Fuscus, în Dacia, în anul 88 d. H., Tettius Iulianus - încercat de prudență - a încercat să reia „ofensiva” Romei, atacând dinspre Istria și Pannonia, prin Banat. Dar Decebal prevăzuse și această acțiune războinică a Imperiului Roman, angajând împotriva (imperialilor) două neamuri germanice, marcomanii și cvazii, în așa fel încât să poată lovi flancul și ariergarda armatelor anti-Sarmizegetusa.

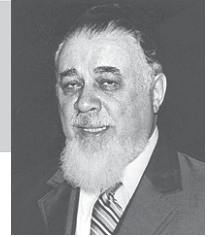
Tettius Iulianus a fost lăsat să înainteze până la Tapae („Porțile de Fier ale Transilvaniei”), unde s-a dat o puternică bătălie. Dar cum Domițian — în a cărui minte încolțise planul cuceririi Daciei de Vest - a pierdut bătăliile angajate cu marcomanii și cvazii în Pannonia. Armata de sub comanda lui Tettius Iulianus a început „să bată în retragere”, la sudul Dunării de Mijloc. Spre a nu sfârși în chip mai dezastruos decât în Moesia - după cum mărturisește Dio Cassius - «Domițian trimise în grabă o solie la Decebal, regele Dacilor, și-l înduplecă a încheia un tratat, pe care mai înainte nu îl încuviințase (...); acesta primi învoiala (...), dar nu voi să vină el însuși ca să steie de vorbă cu dânsul (Domițian), ci trimise pe Diegis (fratele mai mic al regelui dac), cu câțiva bărbați, ca să-i dea înapoi armele și câțiva captivi, ca și cum i-ar fi avut numai pe accia la dânsul; făcându-se aceasta, Domițian puse diadema pe capul lui Diegis, ca și când el ar fi fost în adevăr învingătorul și ar fi putut da un rege Dacilor; el împărți soldaților onoruri și bani, și trimise la Roma, ca învingător, între altele, soli și o scrisoare, zicea el, de la Decebal, dar pe care se spunea că o plâmuise chiar el; el împodobi sărbătoarea triumfului său cu o mulțime de lucruri pe care le luase nu de la dușmani (adică de la Daci și de la aliații acestora - n. n.), ci cu totul dimpotrivă, din zestrea împărătească: el (Domițian) cheltui cu tratatul, dând lui Decebal și atunci bani mulți și meșteșugari de tot felul, și pentru timp de pace și pentru război, și promițându-i să-i dea mulți și în viitor; de aceasta el se folosea întotdeauna ca și cum ar fi fost o pradă de război, odată ce adusese în stare de sclavie împărăția însăși».

Prof. dr. Ion Pachia TATOMIRESCU

din amintirile unui OM

Ale goim

Era la începutul lui Elul 5780 (septembrie 1948), la vreo două luni și jumătate de la alegerea mea. Izbucnise prima „criză” în relațiile mele cu Comitetul Democrat Evreiesc (*lev-sectia*), care era stăpîn în Comunitate. Hotărîseră desființarea tuturor cursurilor de Talmud Tora.

„Luna de miere” a începuturilor activității mele ca șef rabin luase sfîrșit. Conflictul devenea pe zi ce trece mai acut. M-am hotărît să demisionez și în același timp, să fac un gest care să însemne o demonstrație publică în ajutorul Talmud Torei: am plecat la Arad, cu unicul scop de a inspecta cursurile de Talmud Tora. Pe acea vreme, în afară de neologi (reformații), care trăiau în acest oraș din Vestul României, existau acolo mii de Hasidimi ai Rabinului din Satu-Mare (îi întîlnim azi la Bnei-Brak sau în Meia-Șearim).

Ei încă nu mă cunoșteau. Pentru ei eu eram „Rabinul roșu”, care a fost recent ales cu sprijinul guvernului comunist al României.

De aceea, ei se „pregătiseră” pentru o primire *sui-generis*. Cînd am intrat în sala cea mare, se aflau într-însa vreo 200 de copii cu perciunași. Profesorii purtînd tradiționalele pălării de catifea neagră. O ieșivă în cel mai pur sens. În mijlocul ei, însă, fluturau două steaguri roșii, pe deasupra cărora era atîrnat un... Stalin uriaș.

Desigur că... ornarea sălii era pe cît de ciudată, pe atît de amuzantă. Melamedul, însă, începu de îndată... „examinarea”, care a sunat cam în felul următor (în limba idiș):

„Copilașilor, cine e tatăl nostru?”

„Stalin, Stalin”, răspuseseră, în cor, copilașii.

„Copilașilor, cine sînt prietenii noștri?” — continuă învățătorul să întrebe.

„Marea Uniunea Sovietică” — veni, pe loc, răspunsul colectivului.

„Și cine-s dușmanii noștri?” — întreabă melamedul.

„Imperialiștii anglo-americani” — sună replica elevilor. Toate bune și frumoase. Nu m-am încumetat să-i întreb de la acest joc pueril al oamenilor mari. Cînd isprăviseră reprezentația, voiam să încep examinarea, ca să văd în realitate cum învață copiii. M-am adresat, deci, unui copil de vreo 5—6 ani și l-am întrebat dacă a învățat deja pericopa săptămîinii, spunîndu-mi și numele ei. L-am invitat să-mi traducă primele versete și el începu, după clasică metodă a heiderului, în care fiecare cuvînt ebraic din text era tradus în idiș.

„KI TEITZEI” „dacă vei porni” începu copilul „la luptă” continuînd „împotriva dușmanilor tăi”.

Aici l-am întrerupt și l-am întrebat: „Cine sînt dușmanii voștri?”

„Ale goim — toți neevreii” răspuse copilul.

Acest răspuns este de un tragism cutremurător; el corespunde momentului la care a fost dat. Erau numai trei ani de la Holocaust, în fața căruia întreaga lume a tăcut, fără să miște un deget.

Dr. Moses Rosen

Motive de ură!

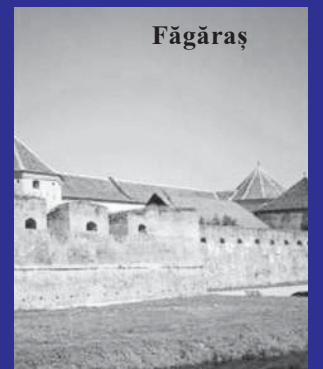
Aromânii, în special cei din Dobrogea, au fost înverșunați adversarii ai comunismului, ai comunizării agriculturii, ei, care fuseseră reîmproprietăriți, după septembrie 1940, mai ales în județele Tulcea și Constanța, fiindcă mai apoi au „roit” spre Slobozia, Călărași, și împrejurul Capitalei, până în județul Cluj, la Moinești etc. O confirmare a acestei afirmații, la care am fost martori, în calitate de tînăr gazetar, în județul Tulcea, prin anii 1968-1972. Cu prilejul aniversării

Babadag

unei cifre rotunde a C.A.P.-ului din Ceamurlia de Jos, fostul croitor ilegalist, apoi prim-secretar al Comitetului PCR Dobrogea, atunci în calitate de personaj influent la C.C., Vasile Vălcu și-a asigurat gazdele, la momentul aniversar, că mult așteptatul Nicolae Ceaușescu nu va onora acest eveniment, dată fiind ura lui biologică împotriva legionarilor din Făgăraș, la uciderea cărora a participat, în calitate de securist, și a aromânii din pădurile Babadagului, care s-au împotrivit, cu arma în mână, detașamentelor de activiști comuniști, forțelor militare și de miliție, care „cooperativizau”, cică pe baza liberului consimțămînt, Dobrogea. Or, tandemul Vasile Vălcu-Nicolae Ceaușescu se lăuda întotdeauna că, datorită lor, prima provincie cooperativizată agricol, din România, a fost Dobrogea.

Paradoxal, acești martiri ai cauzei aromâne și, implicii românești, care au îndurat suferințe de neimaginat, după gratii! comuniste, nu s-au dezis, până la moarte - cu câteva excepții, e drept - de convingerile lor, chiar dacă, după anul 1964, celebrul act de deschidere semidemocratică, unii dintre ei au reușit să emigreze în Vest, în America. Ne stăruie în minte frînturi de dialoguri, pe această temă, cu doctorul român Ionel Zeană, marele pod fost prefect legionar, cu alt mare poet aromân Zahu Pană, cu preotul aromân Nicolae Crăcea, și el fost prefect legionar, căsătorit d marea doamnă a prozei aromâne, Flora Crăcea, doar ea supravid nîindu-le celor amintiți.

Făgăraș

Ion VULPE